

Hun standsede sin Garnvinde og løftede Hovedet med et lyttende Udtryk.

Hvad var det? . . . Hun havde hørt Gaardlaagen blive aabnet . . . Eller var det blot Stormen, der havde løsnet en Luge? . . . Nej . . . Nu lød der varsomme Støvletrin derude over Stenbroen. Hun blegnede.

Emanuel! — foer det igennem hende.

Hun rejste sig vaklende op og støttede sig til Stoleryggen . . . Kom han virkelig herind? . . . Ja, nu steg han op ad Trappen . . . Han bankede paa Døren.

Nej, nej, . . . hun vilde ikke se ham! Han havde ingen Ret dertil — —!

I det samme løftedes Klinken sagte, og Væver Hansens lange Overkrop strakte sig frem bag den halvaabne Dør.

„Godaften, Hansine,“ sagde han i en hviskende Tone og uden at træde ind i Stuen. Jeg kom justement forbi og saa, at her var Lys. Og saa tænkte jeg, jeg skulde dog høre, hvordan det stod til hos jer. Hvordan gaar det med din Mo'er? . . . Staar der noget paa?“

Hansine svarede tilsyneladende rolig:

„Det er ved det gamle. Hun ligger mest og døser. Og det er vel det bedste. — Du kan godt komme herind, om du vil!“

„Ja, er det blot ikke bleven noget silde,“ sagde Væveren tvivl-raadig og saa sig omkring.

„Ja, det maa du selv om,“ svarede Hansine; hun klippede Lysets Tande — hendes Haand skælvede endnu — og satte sig atter ved sin Garnvinde.

Væveren lukkede omsider Døren bag sig, snød Næsen henne ved Kakkellovnen og tog Plads paa Bænken bag den øvre Bordende. Henne i Alkoven blev der i det samme stille. En famlende Haand søgte at skille Forhænget ad. Men Forsøget lykkedes ikke. Og straks efter lød igen den korte, stødwise Stønnen ud i Stuens Stilhed.

„Jeg skal hilse dig ovre fra Sandinge,“ sagde derpaa Væveren; han sad foroverbøjet, med Armene paa Knæene, og tørrede sine